

LA PROMESA DE LA PAU MUNDIAL

A tots els pobles del món

Octubre 1985

A TOTS ELS POBLES DEL MÓN

La Gran Pau cap a la qual la gent de bona voluntat ha inclinat els seus cors al llarg dels segles, aquesta pau que els vidents i els poetes han vaticinat una generació radera l'altra i que han promès constantment les sagrades escriptures de la humanitat, és per fi a l'abast de totes les nacions. Per primera vegada a la història de tots els éssers humans pot contemplar-se el planeta sencer, amb tota la seva gran varietat de pobles, en una sola perspectiva. La pau del món no solament és possible, sinó també inevitable. La propera etapa en l'evolució d'aquest planeta és, en paraules d'un gran pensador, «la planetització de la humanitat».

Que la pau hagi d'assolir-se només després d'inimaginables horrors, provocats per l'obstinada afecció de la humanitat a velles normes de conducta, o que hagi d'abraçar-se ara per mitjà d'un acte volitiu, resultant d'una gran consulta, és el que han de decidir tots els habitants de la Terra. En aquesta cruïlla decisiva, quan els arduos problemes que enfronten les nacions han estat fosos en una sola preocupació per a tot el món, el fet de no frenar el corrent de conflicte i desordre seria una falta de consciència i de responsabilitat.

Entre els senyals favorables, cal assenyalar el creixent enfortiment de les mesures destinades a establir un ordre mundial, que es prengueren inicialment gairebé al començament d'aquest segle amb la creació de la Lliga de les Nacions, seguida per l'Organització de les Nacions Unides, de més ampli abast; també el fet que, després de la Segona Guerra Mundial, la major part de les nacions de la Terra aconseguissin la seva independència -prova de la maduresa del procés de formació nacional dels pobles-, així com la cooperació d'aquestes nacions incipients amb les nacions més antigues, cercant solucions a problemes comuns; l'augment consegüent de la cooperació entre pobles i grups que fins aleshores estaven aïllats i eren antagonistes, en els camps de la ciència, l'educació, el dret, l'economia i la cultura; el sorgiment sense precedents, durant els últims decennis, d'un gran nombre d'organitzacions humanitàries internacionals; la proliferació de moviments femenins i juvenils que treballen per que es posi fi a les guerres; i la generació espontània d'associacions cada vegada més nombroses, de gent comuna que cerca la comprensió mitjançant la comunicació personal.

Els avenços científics i tecnològics assolits en aquest segle extraordinari presagien un gran salt cap endavant en l'evolució social del planeta i indiquen els mitjans per resoldre els problemes materials de la humanitat. En realitat,

aquests avenços constitueixen els mitjans mateixos per a l'administració de la complexa vida d'un món unit. Però els obstacles encara existeixen. Els dubtes, els conceptes erronis, els prejudicis, les sospites i les mesquineses assetgen els pobles i les nacions en les seves relacions mútues.

Com a resultat d'un profund sentit del deure espiritual i moral, ens veiem obligats, en aquest moment oportú, a cridar l'atenció de vostès sobre les penetrants idees -de les quals nosaltres som dipositaris- que Bahá'u'lláh, el fundador de la Fe Bahá'í, comunica en primícia als governants de la humanitat fa més d'un segle.

Bahá'u'lláh va escriure: «Els vents de la desesperació, lamentablement, bufen des de totes les direccions, i la lluita que divideix i afligeix la raca humana creix cada dia. Els signes de convulsions i caos imminents poden discernir-se ara, ja que l'ordre que preval és deplorablement defectuós». Aquest judici profètic ha estat àmpliament confirmat per l'experiència general de la humanitat. Les deficiències de l'ordre establert es reflecteixen en la incapacitat dels Estats sobirans que formen les Nacions Unides per exorcitzar l'espectre de la guerra, el fracàs amenaçador de l'ordre econòmic internacional, l'expansió de l'anarquia i el terrorisme i l'atroc sofriment que aquests i altres mals causen a més i més milions d'éssers humans. En veritat, tanta agressió i conflicte han arribat a caracteritzar de tal forma els nostres sistemes socials, econòmics i religiosos, que moltes persones han acabat creient que aquesta conducta és intrínseca a la naturalesa humana i que, per tant, no es pot erradicar.

Amb la consolidació d'aquest punt de vista, s'ha desenrotllat una contradicció paralitzant en els esdeveniments humans. D'una part, gent de totes les nacions proclamen no solament la seva bona disposició, sinó també el seu anhel de pau i concòrdia perquè desapareguin els angoixants temors que turmenten la seva vida diària. D'altra banda, s'accepta amb conformitat la tesi que els éssers humans són incorregibles, egoistes i agressius i, per tant, incapaços de construir un sistema social que sigui alhora progressista i pacífic, dinàmic i harmònic; un sistema que permeti el lliure lloc de la creativitat i la iniciativa individual, però basat en la cooperació i en la reciprocitat.

A mesura que la necessitat de la pau es torna més urgent, aquesta contradicció fonamental, que impedeix la seva realització, exigeix una nova avaluació de les suposicions sobre les quals es basa el punt de vista comú del destí històric de la humanitat. Analitzant-les desapassionadament, l'evidència revela que aquesta conducta, en comptes de reflectir la naturalesa genuïna de l'home, representa una tergiversació del seu esperit. La rectificació d'aquest punt de vista ens permetrà a tots posar en marxa les forces socials constructives que, pel fet d'estar d'acord amb la naturalesa humana, produiran concòrdia i cooperació en lloc de guerres i conflictes.

Seguir aquest camí no és negar el passat de la humanitat, sinó comprendre'l. La Fe bahá'í contempla la confusió actual del món, i la situació llastimosa dels esdeveniments humans, com una etapa natural d'un procés orgànic, que finalment i inevitablement portarà a la unificació de la humanitat, dins d'un ordre social únic els límits del qual seran els del planeta. La humanitat, com a unitat orgànica característica, ha passat per etapes evolutives anàlogues a les etapes de la infància i l'adolescència dels individus, i ara es troba en el període de culminació de la seva turbulenta adolescència i arriba a la seva tan esperada majoria d'edat.

Un reconeixement sincer que el prejudici, la guerra i l'explotació han estat l'expressió d'etapes d'imaduresa en un vast procés històric i que la humanitat experimenta avui l'inevitable tumult que indica l'arribada col·lectiva a la seva majoria d'edat, no és raó per desesperar-se, però sí que és requisit previ per emprendre la formidable tasca de construir un món pacífic. Que aquesta empresa és possible, que existeixen les forces constructives que es necessiten per a aquest fi, que és possible aixecar les estructures socials unificadores, és el tema que els invitem a examinar.

Sigui quin sigui el sofriment i la confusió que ens esperin en els pròxims anys, així com la foscor de les circumstàncies immediates la comunitat bahá'í creu que la humanitat pot enfrontar-se a aquesta prova suprema amb plena confiança en el resultat final. Lluny de ser indicatiu de la fi de la civilització, els canvis convulsius cap als quals la humanitat es precipita cada vegada més ràpidament serviran per desencadenar les «potencialitats inherents a la posició de l'home» i per revelar «la mesura plena del seu destí en el món i l'excel·lència innata de la seva realitat».

Els dons que distingeixen l'ésser humà d'altres formes de vida es resumeixen en allò que es coneix com l'esperit humà; la intel·ligència és la seva característica fonamental. Aquests dons han fet possible que la humanitat construís civilitzacions i gaudís de prosperitat material. Però aquests triomfs per si sols no han satisfet mai l'esperit humà, la naturalesa misteriosa del qual l'inclina cap a allò que és transcendent, cap a un anhel d'assolir un regne invisible, cap a una realitat última, cap a aquesta desconeguda essència de les essències que s'anomena Déu. Les religions, revelades a la humanitat per una successió de llumeneres espirituals, han estat el vincle fonamental entre l'ésser humà i aquesta realitat última, i han galvanitzat i refinat la capacitat de la humanitat per aconseguir l'èxit espiritual juntament amb el progrés social.

Cap intent seriós per corregir els assumptes humans, per aconseguir la pau mundial, no pot prescindir de la religió. El concepte i la pràctica de la religió per l'home són, de manera determinant, el material de la història. Un eminent historiador va descriure la religió com una «facultat de la naturalesa humana». Ara bé, no es pot negar que la perversió d'aquesta facultat ha contribuït a crear

confusió en la societat i conflictes entre els individus. Però tampoc cap observador sensat no pot descartar la influència preponderant que ha exercit la religió sobre les expressions vitals de la civilització. Més encara, el seu caràcter indispensable per a l'ordre social ha estat demostrat repetidament pel seu efecte directe sobre la llei i la moral.

En referir-se a la religió com una força social, Bahá'u'lláh va escriure: «La religió és el més gran de tots els mitjans per a l'establiment de l'ordre en el món i per a la pacífica satisfacció de tots els qui l'habiten». Respecte a l'eclipsi o corrupció de la religió, va escriure: «Si la llum de la religió s'apagava, vindrien el caos i la confusió, i les llums de l'honradesa, de la justícia, de la tranquil·litat i de la pau deixarien de brillar». En aquesta enumeració de les conseqüències, les escriptures bahá'ís assenyalen que «la perversió de la naturalesa humana, la degradació de la conducta humana, la corrupció i la dissolució de les institucions humanes, es revelen, en aquestes circumstàncies, en els seus aspectes pitjors i més repugnants. S'envileix el caràcter humà, la confiança vacil·la, els nervis de la disciplina es relaxen, la veu de la consciència humana calla, el sentit de la decència i la vergonya s'enfosqueixen, les concepcions del deure, de la solidaritat, de la reciprocitat i de la lleialtat es deformen, i fins el sentiment de pau, d'alegria i d'esperança s'extingeix gradualment»

En conseqüència, si la humanitat ha arribat a un punt de conflicte paralitzant, ha de buscar en ella mateixa, en la seva pròpia negligència, en els cants de sirena que ha escoltat, fins a trobar la font de la incomprensió i la confusió perpetrades en nom de la religió. Aquells que s'han aferrat cegament i amb egoisme a les seves pròpies ortodòxies, aquells que han imposat als seus fervents devots interpretacions errònies i conflictives de les declaracions dels Profetes de Déu, tenen una gran responsabilitat per aquesta confusió, confusió que es complica per les barreres artificials que s'aixequen entre la fe i la raó, la religió i la ciència, ja que si es fa un examen seré de les vertaderes asseveracions dels fundadors de les grans religions i dels medis socials en que es veieren obligats a realitzar les seves missions, no hi ha res que doni suport a les lluites i prejudicis que trastornen les comunitats religioses de la humanitat i, per tant, tots els assumptes humans.

La màxima segons la qual hauríem de tractar els altres com voldríem que se'ns tractés a nosaltres mateixos, un principi d'ètica que es repeteix constantment en els ensenyaments de totes les grans religions, enforteix aquesta última observació en dos aspectes particulars: resumeix l'activitat moral, l'aspecte pacificador que caracteritza aquestes religions, independentment del seu lloc o època d'origen; també revela un aspecte d'unitat que és la seva virtut fonamental, una virtut que la humanitat, amb la seva visió dissociada de la història, no ha sabut apreciar.

Si la humanitat hagués vist els Educadors de la seva infantesa col·lectiva en la seva veritable dimensió, com a agents d'un procés civilitzador, no hi ha dubte que n'hauria recollit beneficis molt més grans a causa de l'efecte acumulat de les missions successives d'aquests Educadors. Això, malauradament, no ha estat així.

El ressorgiment del fanatisme religiós que s'observa en molts països no pot qualificar-se més que de convulsió agonitzant. La naturalesa pròpia dels fenòmens violents i dissociadors que es relacionen amb aquest ressorgiment és un testimoni de la bancarrota espiritual que representa. Realment, una de les característiques més estranyes i tristes del fanatisme religiós és l'extrem fins al qual està minant, en cada cas particular, no solament els valors espirituals que condueixen a la unitat de la humanitat, sinó també aquelles singulars victòries morals guanyades per la religió determinada a la qual pretén servir.

Malgrat que la religió hagi estat una gran força vital en la història de la humanitat, i per dramàtic que sigui l'actual ressorgiment del fanatisme religiós militant, des de fa dècades un nombre cada vegada més gran de persones considera que la religió i les institucions religioses estan desconnectades de les principals inquietuds del món modern. En compensació, la gent s'ha lliurat a la recerca hedonista de la satisfacció material o a ideologies d'origen humà, dissenyades per rescatar la societat dels mals evidents que sofreix. Lamentablement, moltes d'aquestes ideologies, en comptes d'abraçar el concepte de la unitat de la humanitat i de promoure una concòrdia creixent entre els diferents pobles, han tendit a deïficar l'Estat, a subordinar la resta de la humanitat als dictats d'una nació, raça o classe, a intentar suprimir tota discussió o intercanvi d'idees o a abandonar despiatadament a les mans de l'economia de mercat milions d'éssers famolencs; tot això agreuja clarament la situació de la majoria de la humanitat, mentre permet que petits sectors visquin en una prosperitat que difícilment haurien imaginat els nostres avantpassats.

Que tràgic que és l'història de les falses religions creades pels savis mundans de la nostra època! En la desil·lusió massiva de poblacions senceres, a les quals s'ha ensenyat a adorar en els altars d'aquestes religions, pot llegir-se el veredict irreversible de la història sobre els valors d'aquestes religions. Els fruits que han produït aquestes doctrines, després de dècades d'un creixent i desenfrenat exercici de poder per part d'aquells que els deuen la seva ascendència en els assumptes humans, són els mals socials i econòmics que afligeixen totes les regions del nostre món en els anys finals del segle XX. Fonamentant totes aquestes afliccions exteriors, hi ha el mal espiritual reflectit en l'apatia que s'ha apoderat de les masses de totes les nacions i en la desaparició de l'esperança en els cors de milions d'éssers desposseïts i angoixats.

Ha arribat l'hora que aquells que prediquen els dogmes del materialisme, ja siguin d'Orient o d'Occident, ja siguin els del capitalisme o els del socialisme, retin compte del liderat moral que presumeixen haver exercit. On és el «nou món» promès per aquestes ideologies? On és la pau internacional als ideals de la qual proclamen la seva devoció? On són els avenços en nous camps de realitzacions culturals produïts per l'engrandiment de tal raça, de tal nació o de tal classe en particular? Per què la immensa majoria dels pobles del món s'està enfonsant cada vegada més en la fam i la misèria, mentre la riquesa, en una escala que mai no van somiar els faraons, ni els cèsars, ni tan sols les potències imperialistes del segle XIX, està a disposició dels actuals arbitres dels assumptes humans?

Molt especialment en la glorificació dels fins materials, alhora origen i característica comuna de totes aquestes ideologies, és on es troben les arrels amb les quals es nodreix el sofisma que els éssers humans són incorregiblement egoistes i agressius. És aquí precisament on ha de netejar-se el terreny per construir un nou món digne dels nostres descendents.

El fet que els ideals materialistes, a la llum de l'experiència, hagin fracassat pel que fa a la satisfacció de les necessitats de la humanitat, reclama un reconeixement sincer que cal fer un nou esforç per trobar les solucions dels angoixosos problemes del planeta. Les condicions intolerables que prevalen en la societat reflecteixen un fracàs comú, circumstància que incrementa, en lloc d'alleujar, les tensions que predominen en tots els bàndols. És clar que és necessari un esforç comú per remeiar-ho. És primordialment una qüestió d'actitud. Continuarà la humanitat a la deriva, aferrant-se a conceptes obsolets i a creences impracticables? O faran els seus líders un pas endavant, prescindint d'ideologies, amb voluntat decidida, per tal d'unir-se en la recerca conjunta de solucions adequades?

Els qui es preocupen pel futur de la humanitat bé haurien de reflexionar sobre aquests consells: «Si els ideals durant tant temps apreciats i les institucions durant tant temps venerades, si certes suposicions socials i fórmules religioses han deixat de fomentar el benestar de la majoria de la humanitat, si ja no satisfan les necessitats d'una humanitat en contínua evolució, que es descartin i es releguin al llim de les doctrines obsoletes i oblidades. ¿Per què aquestes, en un món subjecte a la immutable llei del canvi i la decadència, han de quedar exemptes del deteriorament que necessàriament s'apodera de tota institució humana? Car les normes legals i les teories polítiques i econòmiques han estat dissenyades únicament per defensar els interessos de tota la humanitat i no perquè aquesta sigui crucificada per a la conservació de la integritat d'alguna llei o doctrina determinada».

Prohibir les armes nuclears, l'ús de gasos verinosos o declarar il·legal la guerra bacteriològica no eliminarà de soca-rel les causes de les guerres. Per molt

importants que siguin aquestes mesures pràctiques com a part del procés de pau, són en si massa superficials per exercir alguna influència duradora. Els homes són prou enginyosos per inventar altres formes de guerra i usar els aliments, les matèries primes, les finances, el poder industrial, la ideologia i el terrorisme com a instruments de subversió d'uns contra altres en una inacabable pugna per la supremacia i el domini. Tampoc no és possible resoldre el transtorn massiu que actualment regna en els assumptes de la humanitat arreglant problemes o conflictes específics entre les nacions. S'ha d'adoptar un autèntic sistema universal.

Certament, els líders de les nacions són conscients de la naturalesa mundial del problema, els és evident a causa dels conflictes amb que ells s'enfronten cada dia. I s'han proposat i acumulat estudis i solucions de molts grups cultes i conscienciats, així com dels organismes de les Nacions Unides, per eliminar qualsevol possible ignorància respecte al desafiament imposat per les necessitats que s'han de satisfer. Hi ha, però, una paràlisi de la voluntat; i és això precisament el que cal analitzar i tractar amb resolució. Aquesta paràlisi radica, com hem dit, en una convicció profunda sobre la naturalesa inevitablement bel·licosa de la humanitat; això ha portat a no voler considerar la possible subordinació de l'interès nacional a les exigències de l'ordre mundial i a una falta de voluntat per acarar amb valentia les immenses implicacions que es derivarien de l'establiment d'una autoritat en un món unit. Es pot atribuir també a la incapacitat de les masses ignorants i subjugades a expressar el seu desig d'un ordre nou en el qual puguin viure en pau, concòrdia i prosperitat amb tota la humanitat.

Els passos i les temptatives cap a un ordre mundial, especialment des de la Segona Gran Guerra, són senyals optimistes. La creixent tendència de grups de nacions a formalitzar relacions que els permetin cooperar en assumptes d'interès mutu indica que finalment totes les nacions podrien superar aquesta paràlisi. L'Associació de Nacions del sud-est d'Àsia, la Comunitat i el Mercat Comú del Carib, el Mercat Comú Centramericà, el Consell per a l'Assistència Econòmica Mútua, les Comunitats Europees, la Lliga d'Estats Àrabs, l'Organització d'Unitat Africana, l'Organització d'Estats Americans, el Fòrum del Pacífic Austral... tots els esforços conjunts representats per aquestes organitzacions preparen el camí cap a un ordre mundial.

La creixent atenció que es presta a alguns dels problemes més seriosos del planeta és un altre senyal d'optimisme. Malgrat les clares deficiències de les Nacions Unides, la multitud de declaracions i convencions adoptades per aquesta organització, fins i tot aquelles en les quals els governs no s'han compromès amb entusiasme, han donat a la gent corrent una nova esperança en la vida. La Declaració Universal dels Drets Humans, la Convenció sobre la Prevenció i el Càstig del delictes de Genocidi, així com l'eliminació de tota forma de discriminació basada en la raça, el sexe o les creences religioses; la

defensa dels drets dels nens, les mesures de protecció contra la tortura dels éssers humans, l'erradicació de la fam i la desnutrició, l'ús del progrés científic i tecnològic per a fins pacífics i en benefici de la humanitat; totes aquestes mesures, si s'apliquen i estenen amb valentia, avançaran l'arribada del dia en que l'espectre de la guerra perdi la seva força per dominar les relacions internacionals. No cal subratllar la importància dels assumptes de que tracten aquestes declaracions i convencions, però alguns en concret, a causa de la seva repercussió immediata en l'establiment de la pau mundial, mereixen més comentaris.

El racisme, un dels mals més funestos i persistents, és un gran obstacle per a la pau. La seva pràctica perpetra una violació tan ultratjant de la dignitat dels éssers humans, que no s'ha de fomentar sota cap mena de pretext. El racisme endarrereix el desenvolupament de les potencialitats il·limitades de les seves víctimes, corromp els qui el cometem i frustra el progrés humà. El reconeixement de la unitat de la humanitat, realitzat per mesures legals adequades, ha de ser universalment defensat per poder superar aquest problema.

L'excessiva desigualtat entre rics i pobres, font de grans sofriments, manté el món en estat de constant inestabilitat, virtualment a freqüència de la guerra. Poques societats han acararat de forma efectiva aquesta situació. La solució exigeix l'aplicació conjunta d'enfocaments espirituals, morals i pràctics. Cal observar el problema amb una mirada nova, lliure de polèmiques econòmiques i ideològiques, la qual cosa implica consultar amb experts en una ampla gamma de disciplines i aconseguir la participació de la gent que resultaria directament afectada per les decisions que s'han de prendre amb urgència. És un assumpte que està lligat no solament a la necessitat d'eliminar els extrems de riquesa i pobresa, sinó també a aquelles realitats espirituals la comprensió de les quals pot produir una nova actitud universal. Promoure aquesta actitud és ja una part important de la solució.

El nacionalisme desenfrenat, que és diferent d'un patriotisme sà i legítim, ha de cedir davant una lleialtat més amplia: l'amor a tota la humanitat. La declaració de Bahá'u'lláh és la següent: «La terra és un sol país, i la humanitat, els seus ciutadans». El concepte de la ciutadania mundial és el resultat directe de la contracció del món en un sol veïnat mitjançant els avenços científics i la indiscutible dependència entre les nacions. L'amor a tots els pobles del món no exclou l'amor al propi país. És beneficiosa més una part determinada de la societat mundial quan es fomenta el benefici de la totalitat. Les activitats internacionals actuals, en diversos camps, que estimulin l'afecte mutu i el sentit de solidaritat entre els pobles han de ser àmpliament multiplicades.

El conflicte religiós, al llarg de la història, ha estat causa d'innombrables guerres i lluites, un gran obstacle per al progrés i una cosa cada vegada més

avorrible per als creients i els incrèduls. Els creients de totes les religions han d'estar disposats a afrontar les preguntes fonamentals que plantegen aquests conflictes i a obtenir-ne respostes clares. ¿Com han de resoldre's les diferències entre ells, tant en teoria com en la practica? El repte amb que s'enfronten els líders religiosos de la humanitat consisteix a contemplar la situació d'aquesta humanitat, amb els seus cors plens d'esperit de compassió i d'anhel per la veritat, i a preguntar-se ells mateixos si no poden, humilment davant el seu Creador Totpoderós, dissoldre les seves diferències teològiques en un gran esperit de tolerància mútua que els permeti treballar junts per al progrés de la comprensió i la pau humanes.

L'emancipació de les dones, l'assoliment de la igualtat total entre ambdós sexes, és un dels més importants requisits previs per a la pau, encara que sigui un dels menys reconeguts. La negació d'aquesta igualtat perpetra una injustícia contra la meitat de la població del món i provoca en els homes actituds i costums nocius que es porten des de la llar al treball, a la vida política i, finalment, al camp de les relacions internacionals. No hi ha bases morals pràctiques ni biològiques per justificar aquesta negació. Només en la mesura que les dones siguin acceptades amb plena igualtat en tots els camps del quefer humà, es crearà el clima moral i psicològic del qual pot sortir la pau internacional.

La causa de l'educació universal, en la qual ja presta els seus serveis tot un exèrcit de persones abnegades provinents de tots els credos i països, mereix el més gran suport que li puguin donar els governs del món, ja que, indiscutiblement, la ignorància és la raó principal de la decadència i caiguda dels pobles i del manteniment dels prejudicis. Cap nació no podrà aconseguir l'èxit si no posa l'educació a l'abast de tots els seus ciutadans. La falta de recursos limita la capacitat de moltes nacions per complir amb aquesta necessitat, la qual cosa imposa un cert ordre de prioritats. Els estaments responsables haurien de considerar la necessitat de donar prioritat a l'educació de les dones i nenes, ja que és a través de mares educades com es poden transmetre més efectivament i més ràpidament a la societat els beneficis del coneixement. Per complir amb els requisits del nostre temps ha de prestar-se també atenció a l'ensenyament del concepte de ciutadania mundial com a part del programa educatiu de cada nen.

Una mancança fonamental de comunicació entre els pobles perjudica seriosament els esforços que es fan per assolir la pau mundial. L'adopció d'un idioma auxiliar internacional contribuiria molt a resoldre aquest problema, per la qual cosa és urgent de prestar-hi la màxima atenció.

De tots aquests assumptes, n'hi ha dos que mereixen destacar-se. El primer és que l'abolició de la guerra no és simplement qüestió de signar tractats i protocols; és una tasca complexa que exigeix un nou nivell de compromís per

resoldre problemes que habitualment no es relacionen amb la recerca de la pau. Com que només es fonamenta en convenis polítics, la idea de la seguretat col·lectiva resulta ser una quimera. L'altra assumpte és que el desafiament primordial en tractar els afers de la pau consisteix a elevar el context al nivell dels principis sense quedar-se en un mer pragmatisme. Perquè, en essència, la pau prové d'un estat interior resultant d'una actitud espiritual o moral, i es precisament en l'evolució d'aquesta actitud on pot trobar-se la possibilitat de solucions duradores.

Hi ha principis espirituals, o allò que alguns anomenen valors humans, amb els quals és possible de trobar solucions per a qualsevol problema social. Qualsevol grup ben intencionat pot elaborar solucions pràctiques per als seus problemes en un sentit general, però les bones intencions i els coneixements pràctics no solen ser suficients. El mèrit essencial del principi espiritual consisteix no solament en el fet que representa una perspectiva que esta d'acord amb allò que és inherent a la naturalesa humana, sinó que també indueix a una actitud, a una dinàmica, a una voluntat, a una aspiració, que faciliten el descobriment i l'aplicació de mesures pràctiques. Els governants i tots els que ostenten alguna autoritat tindrien més èxits en els seus esforços per resoldre els problemes si primer intentessin identificar els principis en qüestió i després es deixessin guiar per ells.

El dilema primordial que cal resoldre és com el món actual, amb la seva intrínseca pauta de conflicte, pot canviar-se per un món en que prevalguin l'harmonia i la cooperació.

L'ordre mundial només pot fonamentar-se sobre una impertorbable consciència de la unitat de la humanitat, veritat espiritual que confirmen totes les ciències humanes. L'antropologia, la fisiologia i la psicologia reconeixen només una espècie humana encara que amb infinites variants en els aspectes biològics secundaris. Per admetre aquesta varietat cal abandonar els prejudicis, tota classe de prejudicis: de raça, de classe, de color, de credo, de nació, de sexe, de grau de civilització material; en fi, tot allò que permet a certes persones sentir-se superiors a altres.

L'acceptació de la unitat de la humanitat és el requisit previ fonamental per a la reorganització i administració del món com un sol país, la llar de la raça humana. L'acceptació universal d'aquest principi espiritual es indispensable per tenir èxit en qualsevol intent d'establir la pau mundial. Per tant, ha de proclamar-se universalment, ha d'ensenyar-se a les escoles i afirmar-se constantment en totes les nacions com a preparació per al canvi orgànic en l'estructura social que aquesta acceptació implica.

Des del punt de vista bahá'í, el reconeixement de la unitat de la humanitat «requereix ni més ni menys que la reconstrucció i la desmilitarització de tot el món civilitzat, un món orgànicament unificat en tots els aspectes essencials de

la seva vida, de la seva maquinària política, del seu anhel espiritual, del seu comerç de les seves finances, de la seva escriptura i del seu idioma i, tot i això, infinit en la diversitat de les característiques nacionals de les seves unitats federades»,

En considerar les implicacions d'aquest principi cardinal, Shoghi Effendi, el Guardià de la Fe bahá'í, comentava l'any 1931: «Lluny de pretendre la subversió dels fonaments actuals de la societat, tracta d'ampliar-ne la base, d'emmotllar-ne les institucions en consonància amb les necessitats d'un món en constant canvi. No està en conflicte amb aliances legítimes ni soscava lleialtats essencials. El seu propòsit no és sufocar la flama d'un sa i intel·ligent patriotisme en el cor de l'home, ni abolir el sistema d'autonomia nacional tan essencial per evitar els mals d'un exagerat centralisme. No ignora ni intenta suprimir la diversitat d'origens ètnics, de climes, d'història, d'idioma i tradició, de pensament i de costums que distingeixen els pobles i nacions del món. Reclama una lleialtat més ampla, una aspiració més gran que qualsevol altra de les que ha sentit la humanitat. Insisteix en la subordinació dels impulsos i interessos nacionals a les exigències imperatives d'un món unificat. Repudia, d'una part, el centralisme excessiu i, de l'altra, rebutja qualsevol intent d'uniformitat. La seva consigna és la unitat en la diversitat».

L'assoliment d'aquests fins exigeix diverses etapes en l'ajust de les actituds polítiques nacionals, que ara limiten amb l'anarquia, a falta de lleis clarament definides o de principis universalment acceptats i obligatoris que regulin les relacions entre les nacions. La Lliga de les Nacions, les Nacions Unides i les moltes organitzacions i acords que produeixen han estat indubtablement profitosos perquè han atenuat certs efectes negatius dels conflictes internacionals, però han demostrat ser incapaços d'evitar la guerra. De fet, hi ha hagut una gran quantitat de guerres des que va acabar la Segona Guerra Mundial. Moltes estan enceses encara.

Els aspectes predominants d'aquest problema ja començaren a definir-se al segle XIX, quan Bahá'u'lláh, per primera vegada, va fer públiques les seves propostes per a l'establiment de la pau mundial. El principi de seguretat col·lectiva fou expressat per ell en les declaracions que va dirigir als governants del món. Comentant el seu significat, va escriure Shoghi Effendi: «¿Quina altra cosa podrien significar aquestes importants paraules sinó una referència a la inevitable reducció de les il·limitades soberanies nacionals com a requisit indispensable per a la formació de la futura Mancomunitat de totes les nacions del món? És necessari desenvolupar una certa forma de super-estat mundial, a favor del qual totes les nacions del món hauran d'abandonar voluntàriament tota pretensió de fer la guerra, certs drets de gravar impostos i tots els drets de posseir armament, si no és amb el propòsit de mantenir l'ordre intern dins dels seus respectius dominis. Aquest Estat haurà d'incloure en la seva òrbita un Poder Executiu Internacional amb capacitat per fer valer la seva autoritat

suprema i indiscutible sobre qualsevol membre recalcitrant de la Mancomunitat; un Parlament Mundial els membres del qual seran elegits pels habitants dels seus respectius països i l'elecció dels quals serà confirmada pels seus respectius governs; i un Tribunal Suprem els dictàmens del qual tindran caràcter obligatori fins i tot en els casos en que les parts interessades no hagin acordat voluntàriament sotmetre el litigi a la seva consideració».

«Una comunitat mundial en la qual totes les barreres econòmiques hauran quedat totalment enderrocades i en que es reconeixerà definitivament la interdependència del capital i del treball; en que el clamor del fanatisme i del conflicte religiós haurà estat emmudit per sempre; en que estarà definitivament extingida la flama de l'animositat racial; en que un codi únic de dret internacional -producte d'una assenyada anàlisi dels representants federats del món- serà sancionat per la intervenció instantània i coercitiva de les forces combinades de les unitats federades; i, finalment, una comunitat mundial en la qual el furor d'un nacionalisme capritxós i militant serà canviat per una perdurable consciència de ciutadania mundial; així és com es presenta, a grans trets, l'Ordre anunciat per Bahá'u'lláh, un Ordre que haurà de ser considerat el més bonic fruit d'una època que madura lentament».

La posada en practica d'aquestes mesures de llarg abast fou indicada per Bahá'u'lláh: «Arribarà el moment en que els homes s'adonaran de la necessitat imperativa de fer una vasta reunió en la qual participin tots. És absolutament necessari que els governants i reis de la Terra hi concorrin i que, participant en els seus debats, considerin els camins i els mitjans sobre els quals s'assentin els fonaments de la Gran Pau Mundial entre els homes».

El valor, la resolució, la motivació pura, l'amor desinteressat d'un poble a un altre -és a dir, totes les qualitats espirituals i morals necessàries per realitzar aquest pas transcendent envers la pau- es concentren en la voluntat d'actuar. I és per provocar la voluntat necessària pel que s'ha de meditar seriosament sobre la realitat de l'home, és a dir, el seu pensament. El fet de comprendre la importància d'aquesta poderosa realitat equival també a apreciar la necessitat social de posar en practica el seu valor únic per mitjà d'un procés de consultes sinceres, desapassionades i cordials, i actuar en conseqüència amb els resultats d'aquest procés. Bahá'u'lláh va recalcar insistentment les virtuts de la consulta i com és d'indispensable per posar en ordre els assumptes humans. Digué: «La consulta confereix un millor coneixement i converteix la conjectura en certa. És una llum brillant que, en un món obscur, mostra el camí i serveix de guia. Per a cada cosa hi ha, i hi continuarà havent, un estat de perfecció i maduresa. La maduresa del do de l'enteniment es manifesta a través de la consulta». L'intent mateix d'aconseguir la pau a través de la consulta, com Ell va proposar, pot desencadenar aquest esperit saludable entre els pobles de la Terra, de tal forma que cap potència no podria resistir el seu resultat triomfal definitiu.

Quant als procediments per a aquesta assemblea mundial, 'Abdul-Bahá, el fill de Bahá'u'lláh i intèrpret autoritzat dels seus ensenyaments, oferí aquesta profunda explicació: «Han de fer de la Causa de la Pau l'objecte de la consulta general i intentar, per tots els mitjans al seu abast, establir una unió de les nacions del món. Han de concertar un tractat de compliment obligat i establir un conveni les disposicions del qual siguin sòlides, inviolables i definitives. Han de proclamar-lo a tot el món i obtenir-ne la sanció de tota la raça humana. Aquesta suprema i noble empresa -la veritable font de pau i benestar de tot el món- ha de considerar-se sagrada per tots els habitants de la Terra. Totes les forces de la humanitat han de ser mobilitzades per assegurar l'estabilitat i permanència d'aquest Suprem Conveni En aquest Pacte universal s'han de fixar clàrament els límits i les fronteres de cadascuna de les nacions, establir definitivament els principis fonamentals de les relacions entre els governs i determinar tots els acords i les obligacions internacionals. Així mateix, s'ha de limitar estrictament la quantitat d'armaments de cada govern, ja que si es permetés incrementar els preparatius per a la guerra i les forces militars d'una nació qualsevol, es provocaria la desconfiança de les altres. El principi fonamental d'aquest Pacte solemne s'ha de fixar de tal manera, que si més endavant algun govern en violés alguna disposició, tots els governs de la terra s'alcessin per reduir-lo a completa submissió; fins i tot tota la raça humana hauria de prendre la resolució de destruir aquest govern amb tots els poders a l'abast. Si s'aplica aquest Pacte, el més gran dels remeis, el cos malalt del món es recuperarà certament de les seves malalties i romandrà salvat de perill i segur».

La realització d'aquesta magna convocatòria ja s'ajorna massa.

Amb tot el fervor dels nostres cors, demanem als líders de totes les nacions que aprofitin aquesta oportunitat i donin els passos irreversibles per convocar aquesta assemblea mundial. Totes les forces de la història impulsen la humanitat cap a aquest acte que marcarà definitivament l'aurora de la seva tan esperada maduresa.

I les Nacions Unides, amb el suport ple dels seus membres, ¿no s'alçaran per aconseguir els elevats propòsits de tan magne esdeveniments?

Que els homes i les dones, els joves i els nens de tot el món reconeixin l'etern mèrit d'aquesta acció imperativa per a tots els pobles i alcin les seves veus d'aprovació decidida. Que aquesta generació sigui la que inauguri aquesta gloriosa etapa en l'evolució de la vida social del planeta!